

УДК 343.133(477)

ПРАВАЗАХИСНА ФУНКЦІЯ ПРОКУРОРА І ЇЇ ЗНАЧЕННЯ ЗА НОВИМ КРИМІНАЛЬНИМ ПРОЦЕСУАЛЬНИМ КОДЕКСОМ УКРАЇНИ

В. М. Юрчишин,
кандидат юридичних наук,
доцент кафедри спеціально-
правових дисциплін
Чернівецького факультету
Національного університету
«Одеська юридична академія»

Основною функцією правової держави є забезпечення, охорона, захист і реалізація основних прав і свобод людини і громадянина. Відповідно до ст. 3 Основного Закону України природні (невід'ємні) права людини (на життя, здоров'я, честь, гідність, недоторканність, безпеку) визнаються найвищою соціальною цінністю і визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Всі інші суспільні цінності – приватні, публічні, державні – такої конституційно утвердженої ознаки не дістали, у зв'язку з чим знаходяться на нижчому рівні і повинні узгоджуватися з цим системоутворюючим принципом правової держави. Права людини в Україні – це основні критерії оцінки якості державності, ступеня її демократичності, прихильності до правових принципів, загальнолюдських цінностей. Сорок сім статей присвячено правам і свободам людини і громадянина, закріпленим у розділі 2 Конституції України.

Зміст понять «права людини» і «права громадянина» не тотожний. Права людини є природними (невід'ємними) і належать людині від народження, а права громадянина включають в себе ті права, які закріплюють за ним з огляду на належність до держави (громадянство), тобто це позитивні, а не природні права [1, 25].

В сучасній юридичній науці термін «забезпечення», «охорона», і «захист» прав людини і громадянина тлумачать по-різному. Не визначені дефініції цих термінів і в законодавстві України, хоча законодавець використовує їх досить часто. Одні автори термін «охорона» і «захист» розглядають як рівнозначні (синоніми) [2, 24]. Інші вважають, що «захист» поняття значно вужче ніж «охорона» [3, 6], а треті кожен із цих термінів наділяють самостійним змістом [4, 14–15].

Ми підтримуємо позицію вчених, які вважають, що терміни «охорона» і «захист» прав людини і громадянина не слід ототожнювати, хоча ці поняття тісно між собою пов'язані. На нашу думку, права і законні інтереси людини охороняються постійно, а захищаються лише тоді, коли їх порушують. **Захист** – це одна із форм охорони, що здійснюється при порушенні права чи реальній загрозі такого порушення, а також у випадках оспорення прав і свобод. Інакше кажучи, захист, пов'язується з використанням примусових засобів реалізації права, які застосовують компетентні державні органи або людина самостійно (самозахист) з метою відновлення порушеного права, тобто захист має регулятивно-динамічний характер [5, 69].

Охорона – це система заходів, що реалізується державними органами і громадськими організаціями з метою створення необхідних умов для належної реалізації прав і свобод громадян та недопущення (попередження) їх порушень, тобто охорона має регулятивно-статистичний характер [6, 18]. Таким чином, охорона – явище субстанційне, інституційне, а захист – функціональне, інструментальне. Водночас і охорона і захист є способами забезпечення суб'єктивних прав і законних інтересів людини. Сучасна правова наука також не визначилася з сутністю терміна «забезпечення» прав і свобод людини. Зокрема, Н. Вітрук під терміном «забезпечення» розуміє всю систему економічних, соціальних, політичних і правових гарантій, створених в державі для успішної

У статті досліджуються положення нового КПК України про захист прав і законних інтересів будь-якого громадянина, правозахисні функції органів прокуратури в межах кримінального судочинства.

Ключові слова: прокурор, слідчий, підозрюваний, потерпілий, охорона і захист прав і свобод людини

Друкується в порядку обговорення.

реалізації громадянами своїх прав [7, 29]. Тим часом В. Терьохін стверджує, що «забезпечення» складається із механізмів охорони і захисту прав людини [3, 9].

Ми повністю погоджуємося з останнім автором, бо вважаємо, що поняття «охорона» і «захист» прав людини є способом забезпечення її суб'єктивних прав і законних інтересів. Аналіз норм Конституції України дає змогу дійти висновку, що система захисту прав людини і громадянина складається із таких елементів: державних засобів захисту; недержавних засобів захисту. Внутрішні державні засоби складаються із судових, прокурорських та правозахисних дій інших правоохоронних органів держави, що наділені правом попереджувати, виявляти порушення прав, свобод і законних інтересів особи, відновлювати їх та притягувати порушників до встановленої законом відповідальності. До недержавних внутрішніх засобів захисту належать самозахист та діяльність громадських правозахисних організацій. Міждержавні засоби – це використання різних міждержавних організацій для захисту порушених прав. Головною серед них є Європейський суд з прав людини [8, 6].

Серед внутрішніх державних засобів захисту прав людини провідне місце належить органам судової влади, значну роль відіграють органи прокуратури України через різні види своєї діяльності. Необхідно відзначити, що протягом всієї своєї історії прокуратура тією чи іншою мірою здійснювала правозахисну діяльність. Приміром, російський цар Петро I вже через три місяці після створення прокуратури 17 квітня 1722 р. видав указ «О хранении прав гражданских», в якому зобов'язував Генерал-прокурора «крепкое хранение гражданских иметь» [9, 441]. Прокурори різних ланок завжди керувалися тим, що захист прав громадян – важлива ділянка їхньої роботи. Про це говорить і видатний російський юрист, вчений, судовий і прокурорський діяч А. Коні [10, 194].

Судовими статутами 1864 р. на прокурорів покладался обов'язок представляти в судах інтереси малозабезпечених громадян «которые не способны защитить себя и нуждаются в опеке государственной власти» [11, 53].

Одразу ж після створення прокуратури в 1922 р. радянська влада через відсутність розвинутого механізму судового правозахисту перетворила прокуратуру на орган вирішення скарг громадян [12, 54]. На початковому етапі діяльності радянської прокуратури вона була зорієнтована на забезпечення прав і інтересів трудящих. В направленому 1923 р. на місця циркулярі № 1 Центральної прокуратури говорилося «поставить основной задачей такое повседневное направление работы прокуратуры, чтобы каждый трудящийся страны знал и понял, что именно в лице прокурора он всегда имеет первого и самого близкого защитника и охранителя его интересов» [13, 15]. 12 квітня 1968 р. Президія Верховної Ради СРСР видала Указ «Про порядок розгляду

пропозицій, заяв і скарг громадян» і поклала обов'язок на прокурорів здійснювати нагляд за додержанням законності при його виконанні, з наданням їм права вживати заходи до відновлення порушених прав громадян з притягненням порушників закону до встановленої законом відповідальності (Відомості Верховної Ради СРСР – 1968. – № 17. – Ст. 144; 1980. – № 11. – Ст. 192).

Поворотним пунктом в історії правозахисної діяльності органів прокуратури стало прийняття Конституції незалежної України 1996 р. і внесення обумовлених нею змін і доповнень до Закону України «Про прокуратуру». Захист гарантованих Конституцією, іншими законами України та міжнародними правовими актами соціально-економічних, політичних, особистих прав та свобод людини і громадянина визначається відтепер повсякденним обов'язком прокуратури на всіх напрямках її діяльності (п. 2 ст. 4 Закону України «Про прокуратуру»).

Як бачимо, функція захисту прав і свобод громадян була притаманна прокуратурі завжди, але вона спеціально не виділялася і розглядалася серед інших напрямів її роботи. Ядром же прокурорської діяльності захист прав людини і громадянина став після прийняття незалежною Україною Конституції 1996 р., чим було сформовано нову правозахисну функцію, яка реалізується при виконанні прокуратурою усіх видів її діяльності [14, 60].

Наказом «Про організацію прокурорського нагляду за додержанням законів органами, які проводять дізнання і досудове слідство» від 19 вересня 2005 р. № 4гн із змінами та доповненнями Генеральний прокурор України зобов'язав всіх прокурорів повною мірою використовувати надані їм КПК України та Законом України «Про прокуратуру» повноваження для захисту прав і законних інтересів учасників досудового провадження, в першу чергу осіб, потерпілих від злочинів. У п. 7 наказу Генеральний прокурор України цей напрям прокурорської діяльності у кримінальному судочинстві визначає як пріоритетний. Наданими їм правовими засобами (повноваженнями, формами, і методами їх реалізації) прокурори повинні забезпечити своєчасне попередження, виявлення і поновлення порушених прав і законних інтересів учасників кримінального процесу, вжиття заходів до відшкодування завданої їм матеріальної та моральної шкоди, усунення причин і умов, що сприяли вчиненню злочинів.

Новий КПК України, прийнятий Верховною радою України у квітні 2012 р., – важливий підсумковий документ судово-правової реформи. Основною його ідеєю є захист прав і законних інтересів громадян в межах кримінального судочинства, але цей документ не в усьому є недосконалим, бо зорієнтований на пріоритетність захисту права підозрюваного, обвинуваченого на полегшення відповідальності і покарання, а не на пріоритетність захисту невід'ємних природних прав і законних інтересів потерпілого від злочину.

Правозахисну функцію прокурора нерідко ототожнюють з наглядовою або обвинувальною. Так, Н. Мельников вважає, що «прокуратура виконує правозащитную деятельность при осуществлении уголовного преследования» [15, 21]. О. Михайленко стверджує, що «нагляд прокурора набуває особливого значення з тим, щоб безпідставно не обмежувалися права, свободи, гарантії та законні інтереси громадян, які були залучені в стадії вирішення питання щодо порушення кримінальної справи та досудового розслідування» [16, 156]. Підміна однієї функції іншою пояснюється відсутністю чітких наукових критеріїв відмежування однієї функції від іншої.

Вказані та інші автори оминають своєю увагою ту особливість, що правозахисна діяльність прокурора у досудовому провадженні не пов'язується виключно зі сферою кримінального судочинства, а є ширшою. У цьому провадженні прокурор захищає не тільки суто кримінально-процесуальні права учасників процесу, а й права, передбачені іншими галузями законодавства, якщо їх порушено під час провадження у справі. Наприклад, при допиті підозрюваного прокуророві стало відомо, що слідчий перешкоджає йому реалізувати конституційне право на участь у виборах Президента України. Хто ще, крім прокурора, може негайно виявити і усунути це грубе порушення закону?

Інший приклад: підозрюваному, що перебуває під вартою, необхідно терміново вчинити у нотаріуса правочин, пов'язаний з передачею в подарунок легкового автомобіля своєму синові, а адміністрація слідчого ізолятора не дає дозволу. Хто, як не прокурор, може взяти заходів для забезпечення реалізації підозрюваним цього права? Нерідко у затриманого чи взятого під варту залишаються без догляду і допомоги малі діти, немічні батьки, майно. Свідкам чи іншим учасникам процесу не виплачується заробітна плата у зв'язку з викликом до слідчого тощо. На жаль, законодавець чомусь не врахував таких ситуацій при визначенні повноважень прокурора у досудовому провадженні, закріплених ст. 36 (тут і далі) нового КПК України. Є нагальна необхідність доповнити цю статтю правом прокурора на дачу вказівок про недопущення та усунення порушень прав і свобод учасників судочинства, передбачених іншими галузями законодавства. Крім того, в КПК України має бути внесена норма про те, що передача дітей та інших утриманців у відповідні дитячі чи соціальні установи, забезпечення збереження їхнього майна прокурор оформляє спеціальною постановою, яка є обов'язковою для виконання органами виконавчої влади [17, 161–162].

Прокурор зобов'язаний забезпечити своєчасність реєстрації заяви потерпілого чи іншого заявника про кримінальне правопорушення з наступним внесенням відповідних відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань. При виявленні фактів ухилення від реєстрації заяви,

залишення її «без руху», знищення або списання в номенклатурні справи без прийняття процесуального рішення, направлення її «за підвідомчістю» – прокурор не тільки усуває це грубе порушення закону шляхом внесення відомостей до Єдиного реєстру досудових розслідувань, а й вирішує питання про притягнення винуватих до відповідальності. Надані прокурору повноваження дають можливість своєчасно виявляти і припиняти факти незаконних затримань підозрюваних. З цією метою він кожного дня і в будь-який час перевіряє законність тимчасового утримання підозрюваних в ізоляторах тимчасового тримання, реагує на порушення встановленого порядку їх затримання, на невідповідність даних, які містяться у протоколі затримання, фактичним обставинам справи, на випадки затримання підозрюваних за протоколами про адміністративні правопорушення, негайно звільняє незаконно затриманих осіб.

Під час розгляду питань щодо надання згоди слідчому на порушення перед слідчим суддею клопотань про обрання запобіжних заходів прокурор ретельно перевіряє всі заперечення підозрюваного, його доводи про невинуватість, скарги на застосування тиску, порушення права на захист тощо. При встановленні порушень закону прокурор згоди не надає, виключає можливість використання доказів, отриманих з недодержанням встановленого порядку, вживає заходів до притягнення порушників закону до відповідальності.

У кожному випадку проведення обшуку без прокурорського чи судового рішення, прокурор негайно перевіряє законність цієї слідчої дії і, при виявленні порушень закону, дає їм належну правову оцінку, з обов'язковим відновленням порушених прав особи. Прокурори також негайно перевіряють додержання слідчим законності при прийнятті рішень про зупинення розслідування чи закриття кримінальної справи і скасовують ці слідчі рішення в разі їх невідповідності вимогам закону. Таким чином, забезпечення і захист прав і законних інтересів учасників процесу є обов'язковим елементом прокурорської діяльності при проведенні слідчим будь-яких слідчих (розшукових) дій чи інших процесуальних дій та при прийнятті ними будь-яких слідчих (розшукових) та інших процесуальних рішень, пов'язаних з обмеженням конституційних прав і свобод людини. Навіть у тих випадках, коли окремі слідчі (розшукові) дії реалізуються з дозволу слідчого судді, правозахисна діяльність прокурора щодо них не припиняється, бо вона здійснюється як до отримання дозволу судді, так і в процесі та після їх виконання.

Важливим об'єктом правозахисної прокурорської діяльності є забезпечення законності при повідомленні особи про підозру (ст. 276–279 КПК України). Законність цієї важливої процесуальної дії перевіряється уже в момент звернення слідчого до прокурора за погодженням письмово-

го повідомлення про підозру. Перед вирішенням цього питання прокурор вивчає матеріали кримінальної справи, підстави для підозри, в необхідних випадках особисто допитує особу. Такі дії прокурора до надання згоди на повідомлення про підозру не тільки забезпечують законність і обґрунтованість прийнятого слідчим рішення, а й попереджують порушення закону та забезпечують охорону прав учасників процесу.

Реалізуючи правозахисну діяльність у досудовому провадженні, прокурор особливу увагу приділяє забезпеченню прав жертви злочину – потерпілого. Положення ст. 3 Конституції України про те, що людина, її життя, здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, а утвердження і забезпечення прав та свобод людини є головним обов'язком держави, стосується перед усім законослухняної частини демократичного суспільства. Особа, яка вчинила злочин, та держава, що не забезпечила захисту життя, здоров'я, честі, гідності, недоторканності та безпеки своєму громадянину, зобов'язані робити все від них залежне для загладження шкоди, заподіяної жертві злочину, відновлення її прав, повернення у правомірний стан речей, що існував до вчинення злочину [18, 3–5].

Жертва злочину – це об'єкт кримінально-правової охорони, а особа, яка вчинила злочин, навпаки – об'єкт кримінально-правового впливу. Потерпілий – представник законослухняної опорної для держави частини суспільства, а особа, яка вчинила злочин, – законовідступник, що завдав потерпілому, а в його особі і всьому суспільству та державі, значної, а нерідко і непоправної шкоди. То на захист чийх прав повинні бути направлені основні зусилля держави? Відповідь тут є очевидною – на захист прав жертви злочину [19, 6].

Хоча законодавець України і присвятив потерпілому спеціальний підрозділ кримінально-процесуального закону (параграф 4 глави 3 розділу 1), та все ж таки закріпив у ньому значно менше прав потерпілого порівняно з тією кількістю прав, якою він наділявся Статутом Кримінального судочинства Російської Імперії 1864 р., до складу якої в той час входила і Україна [11, 53].

В цьому плані є дуже слушною пропозиція В. Півненка та Є. Мірошниченка, які пропонують презумпції невинуватості обвинуваченого (підсудного) протиставити дихотомічну противагу в формі запровадження в кримінальне судочинство нового принципу – принципу правоти і пріоритетності прав потерпілого, який після ретельного опрацювання закріпити в окремій статті КПК України [20, 39–41].

У частині правоти потерпілого нова презумпція означатиме, що його поведінка до, під час і після вчинення щодо нього кримінального правопорушення вважається правомірною, а всі заперечення щодо цього повинен обґрунтувати той, хто їх висуває. Потерпілий же свою правоту дока-

зувати не зобов'язаний. Презюмується не лише формальна законність і правильність його дій, а й об'єктивність оцінювання ним усіх обставин вчиненого щодо нього злочину.

У частині пріоритетності прав потерпілого зазначена презумпція передбачатиме надання йому більших можливостей для захисту своїх прав, ніж обвинуваченому (підсудному), а також обов'язкове врахування його позиції під час прийняття органами дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду всіх без винятку кримінально-процесуальних рішень у справах, пов'язаних із посяганням на його права, свободи і законні інтереси. Презюмується, що відшкодування збитків (матеріальних, моральних, інших), завданих потерпілому злочинцем, – першочергове завдання держави [20, 40].

Якщо враховувати демократичний курс України, положення ст. 3 Конституції та серйозну занепокоєність з приводу нинішнього стану захисту прав жертв злочинної діяльності в усьому світі, висловлених у рішеннях X Конгресу ООН з питань запобігання злочинності і поведження з правопорушниками (Відень 2000 р.), то пропозицію В. Півненка та Є. Мірошниченка слід вважати новаторською та такою, що відповідає вимогам часу і заслуговує на законодавче закріплення не тільки в КПК, а й Конституції України.

Законодавець покладає на органи прокуратури (а не на суд) забезпечення законності у досудовому провадженні (ст. 36 КПК України). Із суті законності та соціального призначення прокуратури у досудовому провадженні стає зрозумілою правозахисна роль прокурорської діяльності, адже без панування закону і його захисту неможливо забезпечити належну охорону прав і свобод особи, захистити закон [21, 6].

Відомі українські вчені-правознавці М. Косюта та В. Долежан одними з перших на сторінках такого авторитетного фахового видання, як журнал «Право України», аргументовано довели наявність у сучасній прокуратури правозахисної функції [22, 59–63]. Можна по-різному ставитися до «сяючих» перспектив судового захисту прав людини і сперечатися про роль прокуратури у цій загальнодержавній, багатоплановій справі, але суди фізично не в змозі монопольно вирішувати таке надзвичайно складне загальнодержавне завдання, як всебічний захист прав і свобод людини. Обсяг цієї складної й багатосторонньої роботи такий значний, що її вистачить усім: і Президенту України, і парламентарям, і судам, і прокуратурі, і іншим державним органам правозахисної спрямованості [23, 34]. Тому антидемократично ставити людину перед дилемою: звертатися до суду чи взагалі змиритися з порушенням своїх прав [24, 36]. Правозахисна функція прокуратури у досудовому провадженні постійно розвивається і отримує всебічну підтримку з боку суспільства і держави.

З наукової і практичної точок зору покладення на прокуратуру правозахисної функції є вивіреним, зваженим кроком, що враховує досвід і

можливості прокуратури як своєрідної «Служби закону» [25, 4]. Суть конституційного принципу верховенства права полягає передусім у визначенні пріоритету прав і свобод людини і громадянина перед іншими соціальними цінностями, у зв'язку з чим правозахисна діяльність прокуратури у досудовому провадженні повністю узгоджується з вимогами вказаного принципу. Законодавець РФ в ч. 3 ст. 11 КПК РФ 2002 р. закріпив обов'язок прокурора вживати заходів, направлених на захист учасників кримінального судочинства [26, 11]. Таким же положенням необхідно

доповнити і новий КПК України. Захист свідків, потерпілих та інших учасників процесу має бути визначений кримінально-процесуальним законодавством лише на загальному рівні, бо КПК України – це інструмент, призначений для регулювання порядку провадження у кримінальній справі. Захист же учасників процесу – це окрема система правовідносин, яка повинна регулюватися окремим законодавчим актом. Невиправдане розширення кола питань, що регулюється нормами КПК України, є неприпустимим.

ВИКОРИСТАНІ ДЖЕРЕЛА

1. Демидов И. Ф. Проблемы прав человека в современном российском уголовном процессе (концептуальные положения) : автореф. дис. ... докт. юрид. наук / И. Ф. Демидов. – М., 1996. – 19 с.
2. Стремоухов А. В. Правовая защита прав человека: теоретический аспект : автореф. дис. ... докт. юрид. наук / А. В. Стремоухов. – СПб, 1996. – 20 с.
3. Терехин В. А. Судебная власть в государственно-правовом механизме обеспечения прав и свобод граждан (вопросы теории и практики) : автореф. дис. ... докт. юрид. наук / В. А. Терехин. – Саратов, 2001. – 20 с.
4. Тихонова Б. Ю. Субъективные права советских граждан, их охрана и защита : автореф. дис. ... докт. юрид. наук / Б. Ю. Тихонова. – М., 1972. – 19 с.
5. Абрамов В. И. Соотношение понятий «охрана» и «защита», «гарантированность», «обеспечение» прав ребенка / В. И. Абрамов // Государство и право. – 2006. – № 6. – С. 68-74.
6. Нечаева А. М. Проблемы охраны прав несовершеннолетних в Российской Федерации : автореф. дис. ... докт. юрид. наук / А. М. Нечаева. – М., 1995. – 19 с.
7. Витрук Н. В. О юридических средствах обеспечения реализации и охраны прав советских граждан / Н. В. Витрук // Проведение. – 1964. – № 4. – С. 28-31.
8. Карташкин В. А. Механизм защиты прав человека / В. А. Карташкин // Журнал российского права. – 1999. – № 3-4. – С. 5-7.
9. Соловьев С. М. История России с древнейших времен / С. М. Соловьев. – Т. 18. – М., 1993. – 380 с.
10. Кони А. Ф. Проблемы и задачи прокуратуры // Собрание сочинений. – Т. 4 / А. Ф. Кони. – М., 1967. – 432 с.
11. О прокурорском надзоре // Судебные уставы 1864 года. – СПб., 1866. – 580 с.
12. Звирбуль В. К. Перспективы развития прокурорского надзора в правовом государстве // В. К. Звирбуль // Советское государство и право. – 1990. – № 9. – С. 53-56.
13. Полянский С. К. К вопросу о работе прокуратуры по общему надзору / С. К. Полянский // Ежедневник советской юстиции. – 1925. – № 41. – 44 с.
14. Гуцин В. З. Правозащитные функции прокуратуры в постсоциалистическом государстве // В. З. Гуцин, А. В. Чурилов // Государство и право. – 1998. – № 5. – С. 59-65.
15. Мельников Н. В. Прокурорская власть и личность: правовые средства обеспечения прав и свобод граждан в России / Н. В. Мельников. – М., 2003. – 132 с.
16. Михайленко О. Р. Прокуратура України : підруч. / О. Р. Михайленко. – К. : Юрінком Інтер, 2005. – 296 с.
17. Тушев А. А. Прокурор в уголовном процессе Российской Федерации / А. А. Тушев. – СПб. : Юридический центр Пресс, 2005. – 325 с.
18. Гарник М. Проблемы захисту прав потерпілого від злочину / М. Гарник // Вісник прокуратури. – 2002. – № 3. – С. 3-5.
19. Васильев Г. Новий кримінально-процесуальний кодекс України: кого він захищатиме? / Г. Васильев // Голос України. – 2003. – № 195. – 6 жовт. – С. 6.
20. Півненко В. П. Про презумпцію правоти і пріоритетності прав потерпілого / В. П. Півненко, Є. А. Мірошніченко // Вісник Верховного Суду України. – 2004. – № 8. – С. 39-41.
21. Руденко М. В. Прокуратура України у правозахисній системі держави: теоретичні та практичні питання / М. В. Руденко // Право України. – 2004. – № 6. – С. 6-8.
22. Косюта М. Правозахисна функція прокуратури та її закріплення у майбутньому Законі України «Про прокуратуру» / М. Косюта, В. Долежан // Право України. – 2006. – № 3. – С. 59-63.
23. Півненко В. Теоретичні підґрунтя правозахисного потенціалу органів прокуратури / В. Півненко // Вісник академії прокуратури України. – 2006. – № 3. – С. 32-35.
24. Михайленко О. Проблеми функцій у системі органів прокуратури України // Вісник прокуратури. – 2006. – № 1. – С. 33-37.
25. Косюта М. Ще раз про майбутнє прокуратури / М. Косюта // Голос України. – 2006. – № 201. – 27 жовт. – С. 14.
26. Уголовно-процесуальный кодекс Российской Федерации. – М. : Проспект, 2010. – 244 с.

Юрчишин В. Н. Правозащитная функция прокурора и её значение в соответствии с новым УПК Украины

В статье исследуется правозащитная функция органов прокуратуры в пределах уголовного судопроизводства.

Ключевые слова: прокурор, подозреваемый, обвиняемый, потерпевший, защита прав и свобод человека

Yurchyshyn Vasyli. A law enforcement function of the public prosecutor and its value according to the new Criminal Procedure Code of Ukraine

The article researches the law enforcement function of the prosecutor within the scope of the criminal legal procedure.

Key words: the public prosecutor, suspected, defendant, victim, protection of human rights and freedom